

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Dehmel

Ławnicy: Maria Sowińska

Maria Kołodziej

Protokolant: p.o. stażysty Marcin Pamfil

7.przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej P. w P. K. S.

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 15.12.2021r. i 31.01.2022r.

sprawy **M. S. (1)**

syna A. i L. zd. P.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 05 sierpnia 2017r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z B. S., P. S. oraz M. K. dokonał rozboju na S. N., kopiąc S. N. obutymi nogami po głowie i po ciele, a także bijąc pięściami po głowie i twarzy i działając tym samym w sposób bezpośrednio zagrażający życiu S. N., zabrali mu w celu przywłaszczenia telefon marki S. (...) – FN o wartości 800 zł należący do J. R.

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

1. Oskarżonego **M. S. (1)** uznaje za winnego przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. popełnionego w sposób opisany powyżej i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 60 §2 pkt 1 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę **1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.**

2. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wobec oskarżonego **M. S. (1)** kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 09 sierpnia 2021r., godz. 13.55 do dnia 31 stycznia 2022r.

3. Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz § 11 ust. 2 pkt. 5 i § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych zasądza od oskarżonego M. S. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. N. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) zł netto tytułem ustanowienia pełnomocnika.

4. Na podstawie art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn.zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu koszty sądowe w wysokości 262,56 (dwieście sześćdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt sześć groszy) zł, a nadto wymierza mu opłatę w kwocie 300 (trzysta) zł.

Maria Sowińska I. M. Kołodziej

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 457/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. S. (2)		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	M. S. (2)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Przepis art. 280 w § 1 i 2 k.k. statuuje przestępstwo rozboju w typie podstawowym i kwalifikowanym. Rozbój jest przestępstwem, które charakteryzuje się podwójną kierunkowością działania sprawcy, gdyż z jednej strony sprawca działa w celu przywłaszczenia mienia i stosuje określone w art. 280 k.k. środki, zmierzające przez sparaliżowanie woli ofiary do zaboru mienia znajdującego się w jej posiadaniu. Z tego też względu użycie tych środków musi bądź poprzedzać zabór mienia, bądź też nastąpić jednocześnie z nim. Zabór w celu przywłaszczenia oznacza działanie w zamiarze wyjęcia rzeczy spod władztwa osoby prawnie nią władającej i wbrew jej woli objęcie we własne władanie przez sprawcę (wyrok SN z dnia 11 lutego 1980 r., II KR 333/79, OSNPG 1980, nr 11, poz. 131).</p> <p>Istnieją cztery formy czynności, za pomocą</p>			

których sprawca może osiągnąć swój cel, i tak: użycie przemocy, grożenie natychmiastowym użyciem przemocy, doprowadzenie do stanu nieprzytomności oraz doprowadzenie do stanu bezbronności.

Użycie przemocy wobec osoby oznacza zachowanie polegające na zastosowaniu siły fizycznej ukierunkowanej na decyzję woli osoby, która jest przedmiotem przemocy. Przemocą będzie więc takie zastosowanie siły fizycznej, fizycznego przymusu w stosunku do osoby, która albo ją fizycznie obezwładnia, albo też doprowadza tylko do podjęcia przez nią decyzji woli zgodnej z zamierzeniami sprawcy (nie przeciwstawiania się czynnościom podejmowanym przez sprawcę lub zaniechania oporu – zob. O. Górnik „System prawa karnego...” str. 427 i nast.).

Znamiona kwalifikujące zbrodnię rozboju z art. 280 § 2 k.k. to posłużenie się bronią palną, nożem, innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub działanie w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem. Typ

kwalifikowany przestępstwa rozboju został zatem zbudowany na podstawie kryterium stopnia zagrożenia życia pokrzywdzonego, wynikającego z użytego wobec niego środka lub sposobu napadu (vide: uchwała SN z dnia 24 stycznia 2001r., I KZP 45/00, Prok. i Pr.-wkl. 2001, nr 3, poz. 7). Jak stanowi ugruntowane w tym zakresie orzecznictwo przy ocenie, czy narzędzie, którym posługuje się sprawca, jest narzędziem niebezpiecznym, istotnym pozostają jego parametry techniczne, jak długość, czy specyficzny kształt powodujący, że użycie go może spowodować poważne skutki dla życia i zdrowia człowieka (vide: wyrok SA w Katowicach z dn. 02.04.2015r., II AKa 446/14).

Sformułowanie „inny podobnie niebezpieczny przedmiot” jest to znamię o charakterze nieostrym, dlatego w praktyce interpretacja tego pojęcia - każdorazowo uzależniona od konkretnych okoliczności kausalnych - spoczywa na sądzie meriti. O niebezpiecznych cechach przedmiotu decydują przede wszystkim jego właściwości, a nie sposób użycia przez sprawcę, przy czym chodzi tu o właściwości zbliżone do cech charakterystycznych broni palnej lub noża.

Za inny podobnie niebezpieczny przedmiot można więc uznać tylko taki, który ze względu na swój kształt, wymiary, masę, powierzchnię tnącą, ostrość albo zawarty w nim materiał wybuchowy lub łatwopalny, użyty w sposób zwyczajny, zagraża bezpośrednim niebezpieczeństwem spowodowania śmierci lub ciężkiego uszkodzenia ciała (vide: SA w Ł. z dnia 28.02.2001r., II AKa 9/01, Prok. i Pr.-wkl. 2002, nr 9, poz. 28; postanowienie SN z dnia 29.05.2003r., I KZP 13/03, OSNKW 2003, nr 7-8, poz. 69).

Z kolei zabór to bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nim władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie go we własne władanie przez sprawcę. Odpowiedzialność za rozbój nie warunkuje wykonania przez sprawcę czynności zabierania. Użyte w art. 210 § 1 k.k. z 1969 roku określenie „zabiera” (art. 280 § 1 kk zawiera sformułowanie „kto kradnie”, a więc zabiera w celu przywłaszczenia) odnosi się zarówno do sytuacji, gdy sprawca własnoręcznie odbiera pokrzywdzonemu rzecz, którą zamierza przywłaszczyć, jak i do wypadków, gdy

pokrzywdzony pod wpływem groźby użycia przemocy czy też pod wpływem tejże przemocy sam natychmiast wydaje napastnikowi żądany przedmiot (vide: OSN KW (...), z. 7-8, poz. 97).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy i postawionego oskarżonemu zarzutu, Sąd uznał, że obejmował on swoim zamiarem wszystkie elementy rozboju kwalifikowanego, w tym zabór mienia oraz posługiwanie się niebezpiecznym przedmiotem.

W oparciu o wyżej przedstawione przesłanki, uwzględniając sposób oraz część ciała mianowicie głowa, w którą był kopany S. N. nie może budzić wątpliwości, że obute nogi stanowią inny podobnie niebezpieczny przedmiot w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. Oskarżony kopiąc wielokrotnie razem z trzema młodymi, zdrowymi i silnymi mężczyznami obutymi nogami S. N. po głowie miał świadomość, że takie działanie jest niebezpieczne dla jego życia i zdrowia. Kopanie obutymi nogami narażało S. N. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub wystąpienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a co za tym idzie uznać należało, że

użyty przedmiot przyjął właściwości zbliżone do cech charakterystycznych broni palnej lub noża w zakresie w jakim stwarzał owo zagrożenie dla życia ofiary i mógł wyrządzić jej w sposób realny i całkowicie przewidywalny dla sprawcy czynu krzywdę.

Odnosnie zaś kradzieży telefonu - Sąd oparł stwierdzenie powyższego faktu na zeznaniach pokrzywdzonego S. N., który wyraźnie wskazywał, że telefonu by nie wydał, gdyby nie czuł zagrożenia. Co więcej, w chwili gdy został mu zadany pierwszy cios przez B. S., cios ten był bezpośrednim efektem wyciągnięcia i pokazania sprawcom żądanego uprzednio telefonu. Jednocześnie z materiału dowodowego wynika, że to właśnie M. S. (2) zażądał wydania telefonu (czemu oskarżony zaprzeczał), a nadto że żądanie to miało na celu skontaktowanie się z J. R., którego miejsca zamieszkania nie chciał ujawnić S. N.. Tym samym nie można przyjąć, że M. S. (2) nie wiedział o żądaniu wydania telefonu, nie wiedział w jakim celu najpierw grożono, a później bito pokrzywdzonego i w efekcie zabrano mu telefon. Bez znaczenia przy tym pozostaje, który ze sprawców dokonał zaboru telefonu, albowiem

powyższa okoliczność nie warunkuje odpowiedzialności za dokonanie rozboju, gdyż działanie oskarżonego było działaniem wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a więc wystarczy wykazanie świadomości i zamiaru oskarżonego, a nie fizycznego dokonania jego zaboru.

Działanie oskarżonych przybrało formę współsprawstwa. Do przyjęcia współsprawstwa obejmującego zamiar dokonania rozboju kwalifikowanego, konieczne jest, aby każdy ze współników utożsamiał się z działaniami pozostałych, traktując takie zachowanie jako swoje, nawet wówczas, gdy osobiście nie wykonuje wszystkich czynności czasownikowych przestępstwa. Nie jest konieczne wcześniejsze porozumienie sprawców, lecz wystarczy porozumienie osiągnięte w czasie wykonywania czynu zabronionego, przy czym może mieć ono charakter dorozumiany. (vide: wyrok SA w Lublinie z dn. 19.05.2015r. II AKa 85/15, wyrok SA we Wrocławiu z dn. 04.12.2014r., II AKa 360/14;).

Oskarżony żądając wydania przez S. N. telefonu, a następnie kopiąc go z pozostałymi napastnikami po głowie

<p>obutymi nogami zgadzał się na dokonanie rozboju na osobie pokrzywdzonego, utożsamiał się z działaniami pozostałych sprawców, a co za tym idzie obejmował swoim zamiarem urzeczywistnienie wszystkich określonych przedmiotowo znamion czynu zabronionego.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. S. (2)	1		<p>Sąd wymierzył M. S. (2) - przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego w art. 60 §2 pkt 1 k.k. karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Jako <u>okoliczności obciążające</u> Sąd potraktował:</p> <ul style="list-style-type: none"> - postać zamiaru – oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim, - działanie pod wpływem alkoholu, co niewątpliwie (na co wskazywał sam oskarżony) było czynnikiem wyzwalającym agresywne zachowanie <p><u>Okolicznościami łagodzącymi</u> były zaś:</p> <ul style="list-style-type: none"> - postawa oskarżonego w toku procesu, który przyznał się do popełnienia zarzucanego

mu czynu, złożył wyjaśnienia, które okazały się przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych,

- wola przeproszenia pokrzywdzonego (do którego nie doszło z uwagi na niestawiennictwo pokrzywdzonego na rozprawie), wyrażenie żalu z powodu popełnionego czynu i naprawienie szkody oraz zapłata zadośćuczynienia na rzecz S. N.,

- dotychczasowa niekaralność za przestępstwa.

W realiach niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości, że mamy do czynienia ze sprawcą, co do którego wskazane okoliczności łagodzące w znacznym stopniu przewyższają okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego, a co wprost winno przekładać się na wymiar orzeczonej wobec M. S. (2) kary.

Kodeks karny w art. 60 § 2 pkt 1 k.k. przewiduje możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary w szczególności uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności jeżeli pokrzywdzony pojednał

się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności łagodzące w stosunku do oskarżonego, jak również uwzględniając minimalne zagrożenie ustawowe dla przestępstwa z art. 280 §2 k.k., Sąd uznał, że w przypadku M. S. (2) nawet najniższa kara tj. kara 3 lat pozbawienia wolności byłaby niewspółmiernie surowa, co zdaniem Sądu przemawiało za koniecznością zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Wskazać należy, że M. S. (2) do czasu zdarzenia nie wchodził w konflikt z prawem nadto, w świetle poczynionych ustaleń faktycznych zdarzenie będące przedmiotem osądu miało charakter incydentalny. Oskarżony podjął również działania mające na celu zadośćuczynienie pokrzywdzonemu, czego wyrazem było uiszczenie na jego rzecz łącznie kwoty 14.552 zł, która w całości czyni zadość roszczeniom S. N..

Podkreślić należy przy tym, że kompensacja krzywd i szkód wyrządzonych przestępstwem przez jego

sprawcę łączy się ściśle ze świadomością konieczności poniesienia odpowiedzialności za zło, które się wyrządziło, a to ma znaczenie szczególnieprzewencyjne. Zażegnanie konfliktu personalnego między pokrzywdzonym i sprawcą oraz naprawienie przez sprawcę szkód wyrządzonych przestępstwem ma niewątpliwie także korzystny wpływ na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. To wszystko sprawia, że w tym wypadku wiele celów stawianych przed karą zostaje zrealizowanych przez wyszczególnione w ustawie zachowanie sprawcy względem pokrzywdzonego przestępstwem (vide: komentarz red. Stefański 2021, wyd. 26/V. Konarska Wrzosek). Mając, zatem na uwadze przedstawione wyżej argumenty Sąd uznał, że w stosunku do M. S. (2) wystąpiły przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia kary, a wymierzona w oparciu o powyższą instytucję kara nie będzie razila swoją łagodnością. Jednocześnie w ocenie Sądu sam fakt prowadzenia postępowania karnego, stosowanie tymczasowego aresztowania miało dla oskarżonego walor wychowawczy i

			<p>uświadomiło mu zakres konsekwencji wynikający z naruszania porządku prawnego i w tym zakresie dyrektywa prewencji indywidualnej nie musi zostać zrealizowana poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności w ramach ustawowego zagrożenia. Zdaniem Sądu M. S. (2) w pełni zrozumiał naganność swojego zachowania, a z zaistniałego zdarzenia wyciągnął konstruktywne wnioski na przyszłość. Kara w orzeczonym zakresie pozwoli przy tym oskarżonemu w krótkim czasie powrócić do normalnego życia, podjąć pracę zarobkową, co łącznie sprawi, że nie wejdzie on ponownie w konflikt z prawem.</p>
<p>5. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. S. (2)	2		<p>Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 09 sierpnia 2021r., godz. 13.55 do dnia 31 stycznia 2022r., kiedy to został uchylony wobec oskarżonego środek zapobiegawczy w postaci</p>

		tymczasowego aresztowania.
6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz § 11 ust. 2 pkt. 5 i § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych Sąd zasądził od oskarżonego M. S. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. N. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) zł netto tytułem ustanowienia pełnomocnika.	
4	Na podstawie art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj.	

	Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn.zm.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu koszty sądowe w wysokości 262,56 (dwieście sześćdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt sześć groszy) zł, a nadto wymierzył mu opłatę w kwocie 300 (trzysta) zł.
7. Podpis	
P., dnia 01 marca 2022r. sędzia Izabela Dehmel	

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy adw. T. B..
3. Za 14 dni lub z apelacją.

P., dnia 01.03.2022r.

sędzia Izabela Dehmel